

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

DIOCESE ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIMITRII

**PERICOPĂ APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ A XXIX-Ă DUPĂ RUSALI**

**EVANGHELIA LA DUMINICĂ A XXIX-Ă
DUPĂ RUSALI**

Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă.

Drept aceea, omorâți mădularele voastre, cele pământești: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este închinare la idoli,

Pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării,

În care păcate ați umblat și voi odinioară, pe când trăiați în ele.

Acum deci vă lepădați și voi de toate acestea: mânia, iușimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră.

Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui,

Și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește, spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce l-a zidit,

Unde nu mai este elin și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob ori liber, ci toate și întru toți Hristos.

(Coloseni 3, 4-11)

Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe,

Și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!

Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit.

Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.

Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean.

Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt?

Nu s-a găsit să se întorcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?

Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.

(Luca 17, 12-19)

De ce cădem din iubire

Să iubești înseamnă să te doară inima pentru cineva, să suferi ascuns și fără leac de fiecare dată, cu fiecare eșec sau durere a celui iubit.

De bună seamă viața noastră de aici este un antrenament pentru cealaltă, veșnică. Învățăm aici să iubim pe părinții și pe copiii noștri pentru a învăța să iubim întreaga umanitate și mai presus de toate pe Dumnezeu. Căci viața este o școală a bunelor maniere veșnice, o pedagogie ascunsă a înălțimilor cerești, creșa umanității unde învățăm să mergem prin cer și să vorbim cu Logos-ul iubit.

M-am întrebat și eu de ce a lăsat Dumnezeu atâta osteneală în creșterea copiilor. De la un boț mic de carne însă cu suflet nemuritor, câtă trudă neconținută pentru a-l vedea mare și a învăța să te părăsească. De câte mii ori trebuie un bebeluș hrănit, încălzit, dus în brațe, primenit, alintat, iubit, până când va uita de tine. Și mi-am răspuns, după multe perorații filosofarde, că pruncii sunt darurile supreme ale lui Dumnezeu pentru a vedea natura raiului, pentru a ne învăța cu el și pentru a-l dori, pentru a-l moșteni pentru totdeauna. Creștem copii un răstimp limitat, o vreme, pentru a moșteni pruncia veșnică a raiului.

Revenind la iubire, sfinții s-au învrednicit de slava lui Hristos și de numele de Părinți pentru că au iubit întreaga umanitate cum iubim noi pe copiii noștri. Imaginați-vă cum s-a extins (prin frângere) inima lor în univers, pentru a îngriji cu dor și cu iubire de toți oamenii. Cât de mare era inima lor, mai mare decât întreaga lume, căci are puterea de a se lărgi odată cu iubirea infinită care intră în ea. Odată cu iubirea lor pentru toți, a venit fără îndoială și extensia imensă a suferinței pentru cei îndurerați. Căci să iubești înseamnă să te doară inima pentru cineva, să suferi ascuns și fără leac de fiecare dată, cu fiecare eșec sau durere a celui iubit. Sfinții sunt părinții umanității căci au iubit umanitatea cu iubire de părinte, crescând-o prin virtuțile lor, ascultând-o cum o doare neputința, plângând în noapte la căpătâiul umanității bolnave, febrile de prea multă neînțelegere.

Spuneam deci că iubirea înseamnă durere pentru durerea ființei iubite. Să ne imaginăm doar o picătură despre cât de infim îl doare pe Dumnezeu eșecurile tuturor oamenilor, pierderea milioane de fii risipitori, plânsul tăcut, dar mai asurzitor decât cerurile al umanității căzute în povara morții cu voia ei.

Restrângând subiectul, iubirea conjugală dintre două persoane, care dăruiesc lumină și viață în univers prin nașterea de prunci, este o icoană a acestei iubiri a Creatorului. Cu toate acestea însă, puțini oameni căsătoriți sunt cu adevărat fericiți și conștienți de această putere iconică a iubirii lor, de a reprezenta iubirea nevăzută a Celui veșnic.

Majoritatea dintre noi cădem din iubire, nu o mai înțelegem sau nu o mai primim în inima noastră. Căderea din iubire este fenomenul cel mai plin de întristare din viața unui om. În el, intervine, cu concursul celui vicelan, ura, adică uciderea celuiilalt

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii**

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

din inima noastră, gelozia – control și posesivitate narcisistă, indiferența ca pustiire a sinelui, egoismul ca extensie tumorală a eului în lume etc.

Oare care este cauza acestei suferințe, acestei limitări și acestei căderi din iubire a fiecăruia dintre noi, într-o anumită măsură? Eu cred că mimetismul.

Mimetismul este acea funcție a umanității de a imita ceea ce vede. Iubim pe cei ce ne iubesc, urâm pe cei ce ne urăsc, imităm gesturile, cuvintele, comportamentul celor din jur. Francezul spunea: „Un bon baillieur en fait bailler sept” (Unul care cască bine îi face să caște pe alți șapte). Încă din fragedă pruncie, mimetismul este o parte componentă fundamentală a firii noastre. Imităm pe cei din jur (De ce râzi Drăgoi? Că râdeți și voi). Educația este tocmai urmarea celor mari din istoria umanității. Învățarea este imitația unor gesturi întemeietoare, însă trebuie mereu stimulată prin creativitate. Mimetismul este și fundamentul lumesc al legilor. Pedepsim pe cei ce au făcut rău, facem bine celor ce fac bine. Este și temelul moralității terestre. Orice faptă își are răsplata după felul ei. Legea Talionului, și în general toate codurile morale, legale sau religioase ale umanității sunt variațiuni pe tema mimetismului social. Când vine Mântuitorul și poruncește să iubim pe vrăjmașii noștri, tot eșafodajul mimetic al lumii cade, se sfărâmă sub povara infinitei iubiri a Creatorului venit la noi. Tot ceea ce am știut vreodată despre lume este zdrobit, frânt în Calea iubirii Celui ce și-a dat Trupul să fie frânt pentru noi.

Mimetismul în iubire este devastator. El instaurează un comerț afectiv care duce invariabil la moarte. Iubesc pentru că mă iubești. Dacă ți se spune: te iubesc, trebuie să răspunzi musai: și eu... Însă mimetismul nu ține cont de ființa căzută a lumii: dacă primești o jignire, jignești și tu, orice cuvânt poate fi întors înapoi

către emitent, într-un ping pong al urii și al răzbunării. Acesta este combustibilul pentru orice ceartă între doi oameni.

Ce-ar fi dacă ne-am antrena să eradicăm din noi spiritul mimetic? Nu vom reuși total, însă oricine poate avansa. La fiecare cuvânt urât, să răspundem cu iubire. La fiecare palmă să arătăm celălalt obraz. Fiecare lovitură să primească răspuns o mângâiere. Binecuvântarea să urmeze blestemului. Este tocmai porunca lui Dumnezeu: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Celui Preaînalt”. Fără mimetism nu ar mai fi suferință, despărțire, ură, răzbunare, război, durere, moarte.

Tot un mimetism interior este așteptarea confirmării în iubire. Orice om are niște așteptări, un cadru ființial în care înrămează pe ceilalți. Însă așteptarea la nesfârșit a confirmării iubirii omoară iubirea însăși. Omul trebuie să fie conștient că este iubit în mod infinit de Dumnezeu. Această iubire nimeni niciodată nu i-o va lua. Dacă vom antrena prin rugăciune simțurile noastre interioare să simtă această iubire, nu vom mai avea nevoie niciodată de confirmare a iubirii de la cei din jurul nostru. Foarte mulți oameni suferă de acest fel de eșec, în care se așteaptă să primească întotdeauna altceva decât există cu adevărat. Oamenii suferă îngrozitor pentru unele lucruri pe care celălalt nu le va afla niciodată. Este jocul absurd al imaginației și încadrării oamenilor în propriile noastre insectare de valori, care nu poate duce decât la suferință. Și orice durere care vine de la neîmplinirea așteptărilor noastre este de fapt o anestezie totală a simțului nostru duhovnicesc, prin care simțim iubirea lui Dumnezeu. Este un alt fel de ateism, mai cosmetizat, însă la fel de

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii**

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

devastator, atunci când nu mai simți iubirea jertfelnică a Celui ce te-a zidit.

Intrarea noastră în iubirea Celui Preaînalt se realizează prin iubirea oamenilor muritori și imperfecti de lângă noi. Și această iubire nu trebuie nicidecum să aștepte confirmare de la ceilalți, nici să nu funcționeze prin legile mimetice ale naturii oarbe, ci să fie acel ferment creativ și ceresc prin care grâul lucrat din greu din inimile noastre se transformă, prin căldura Duhului Sfânt, în prescură vie, frământată de mâinile lui Dumnezeu, așteptând înfiorată să devină Trupul cel preacurat al lui Hristos, care dă viață și iubire lumii. (Articol preluat după site-ul: www.doxologia.ro)

Sfintele Taine și o poveste adevărată din zilele noastre

Există astăzi în rândul unor credincioși o teamă că împărtășirea din același potir cu Sfintele Taine ale lui Hristos ar putea fi un „procedeu neigienic”, care să ducă la contractarea sau chiar răspândirea unor boli. Această frică lipsită de evlavie, cu totul alta decât „frica lui Dumnezeu” cu care îi cheamă preotul pe dreptslăvitori să se apropie de Sfântul Potir, pare să se fi amplificat o dată cu veștile despre noul virus ce

bântuie prin lume, cunoscut sub numele de „gripa porcină”.

În acest context, unul din glasurile răsunătoare ale Ortodoxiei de astăzi, Mitropolitul grec Nicolae al Mesoghiei, a simțit nevoia să întărească câteva lucruri pe care s-ar zice că unii le-au uitat sau le trec cu vederea:

„De secole se împărtășesc creștinii, bolnavi sau sănătoși, din același potir, cu aceeași linguriță – niciodată nu se spală, niciodată nu se curăță și niciodată nu s-a observat nimic, nici o îmbolnăvire. Preoții spitalelor împărtășesc credincioșii și bolnavii, iar acestora nu li se întâmplă nimic. Sfânta Împărtășanie este tot ce-i mai sfânt în Biserica noastră, cel mai bun medicament pentru trup și suflet. Aceasta este cea mai mare învățătură și experiență a Bisericii noastre. La câți nu cred în minunea Învierii Domnului, la câți ironizează nașterea Lui din Fecioară, la câți tăgăduiesc buna mireasmă a sfințelor moaște, la câți desconsideră sfintele moaște, la câți uneltesc împotriva Bisericii noastre, la câți cer să dispară și cea mai mică urmă de credință din sufletele noastre – firesc este să încerce să se folosească și de această nouă gripă ca să se ia de Sfânta noastră Împărtășanie.

Faptul că Anglicanii și Catolicii au hotărât să prevină transmiterea prin împărtășanie a bolii în Anglia și Noua Zeelandă arată imensa distanță dintre Biserica noastră Ortodoxă (care este euharistică, care trăiește, crede și propovăduiește Taina) și celelalte grupări religioase (care, fără să vrea, acceptă astfel lipsa Duhului și a lucrării lui Dumnezeu în așa-zisele lor taine, precum și lipsa lor de identitate bisericească).

Viața fără Sfintele Taine seamănă cu o boală gravă fără medicament. Din păcate, marea problemă nu este acest virus al gripei porcine, așa cum susțin unii și

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii**

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

presa, și nici virusul panicii mondiale, așa cum susțin colegiile medicale, ci este virusul lipsei de evlavie și microbul puținei credințe. Și cea mai bună injecție este participarea noastră fără datorii și cu conștiința curată la Taina Sfintei Împărtășanii”.

Și iată că Dumnezeu a rânduit, pentru întărirea celor slabi în credință și bucuria tuturor dreptslăvitorilor, o întâmplare care să vădească că Sfintele Taine sunt cu adevărat lucrătoare „spre tămăduirea sufletului și a trupului”. În luna iunie 2009, pe pagina de internet a parohiei ortodoxe Bunavestire din Cranston, Rhode Island (S.U.A.), printre multe alte știri, evenimente și anunțuri, este relatată și povestea unei minuni: povestea unei tinere care nu credea în taina Sfintei Euharistii.

Taja Ray, de 19 ani, enoriașă a parohiei mai sus-amintite, avea de aproape întreaga viață o severă condiție patologică neurologică. În ultimii ani, de la mutarea în Rhode Island, starea ei s-a înrăutățit progresiv.

În urma investigațiilor medicale, s-a descoperit că suferă de o malnutriție cauzată de boala celiacă, pe care o avea de la naștere, fără să știe – adică organismul ei nu poate procesa glutenul din făina de cereale. Mai exact, organismul respinge glutenul în intestine și intestinele încetează să mai absoarbă nutrienți. Tratamentul în acest caz este unul dietetic: regim fără gluten, excluzându-se făinile de grâu, de secară și de orz, precum și toate alimentele care le conțin (pâine, biscuiți, paste făinoase etc.). Regimul trebuie urmat întreaga viață.

Într-o Duminică, Taja Ray s-a pregătit împreună cu familia ei să se împărtășească. Însă, înspăimântată de ultimele crize violente prin care a trecut din cauza bolii – amețeală, stare confuză, senzație de paralizie a

picioarelor și, probabil, a suferit chiar și un atac de cord! – a vrut să refuze împărtășania, zicându-și că pâinea din Sfântul Potir conține gluten.

Mama ei, însă, care a petrecut toți cei 19 ani în rugăciune pentru fiica sa, a încurajat-o să se împărtășească fără ezitare. „Niciodată Dumnezeu nu-i dă cuiva o boală care să nu-i îngăduie să se apropie de Sfânta Euharistie” – i-a șoptit ea. Cu teama că ar putea suferi mai multe zile la rând, Taja a ascultat-o totuși pe mama ei și s-a împărtășit. Ba, mai mult, a luat apoi și anafură. A așteptat apoi resemnată să i se facă rău și să fie dusă la spital.

Dar, spre marea uimire a fetei, s-a săvârșit o minune în acea zi obișnuită de Duminică: nu a pățit nimic toata ziua! De atunci, această minune se repeta de fiecare dată când primește Sfânta Euharistie sau anafura – pe când, dacă înghite accidental alimente ce conțin gluten, are nevoie de internare de urgență.

Aceasta este, iată, Biserica Ortodoxă, Biserica lui Hristos, pe care porțile iadului nu o vor birui, cu atât mai puțin vreoa boală, vreun microb sau pandemie de gripa porcina – sau orice nume ar avea ea!

Publicat în În actualitate, Minuni contemporane.

Suflul mântuitoarei experiențe a duhului, de Sf. Grigorie Teologul

Este evident pentru toată lumea că trăim vremuri cum nu se poate mai haotice – și nu ne referim numai la ceea ce se vede în spațiul social. Fiecare ins în parte consideră că deține adevărul cel mai pur și, prin urmare, e de datoria lui să-l impună tuturor celorlalți, fără să se problematizeze câtuși de puțin dacă ceea ce face este sau nu expresia unui duh al sobornicității ecleziale, dacă exprimă sau nu gestul voit de

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii**

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

Dumnezeu pentru izbăvirea din rătăcire a comunității și pentru mântuirea ei.

Prăznuim Cincizecimea, și venirea Duhului, și a făgăduinței celei dinainte rânduite, și a nădejzii plinire. Și ce taină este aceasta! Care au fost cele ale lui Hristos? Fecioara, Nașterea, ieslea, înfășurarea, îngerii care-L slăveau, păstorii alergând spre El, drumul stelei, închinarea magilor și aducerea darurilor, uciderea pruncilor săvârșită de Irod, fuga lui Iisus în Egipt, întoarcerea din Egipt, tăierea-împrejur, Botezul, mărturia Glasului de sus, ispitirea în pustie, împroșcarea cu pietre pentru noi (fapt care a trebuit să ne fie dat drept pildă a relei-pățimiri pentru cuvântul [creдинței]), trădarea, pironirea pe Cruce, Învierea și Înălțarea la cer. Dintre acestea, și acum multe pătimește Cuvântul; de la cei urători de Hristos suferă necinstiri (îndelung-răbdător fiind), iar de la cei iubitori de Hristos, învinuiri. Și precum pe aceia îi lasă să-și arate mânia, așa și pe noi [ne lasă] să ne arătăm buna intenție (pe aceia pesemne pentru a le da timp de pocăință, pe noi pentru a ne fi cercată dorirea, dacă nu cumva ne pierdem cumpătul în întristări și în nevoințele cele pentru cinstirea creдинței, așa cum de sus le rânduieste înțelesul dumnezeieștii iconomii și potrivit judecăților Sale celor neapropiate, prin care cârmuiește în chip înțelept cele ale noastre). Așadar, acestea sunt cele cu privire la Hristos. Și cele mai slăvite sunt cele ce urmează să le vedem, pe care și noi să le slăvim. Pe cele ale Duhului să le slăvim, care Duh și întru mine să vină, și cuvânt să-mi dăruiască, după măsura doririi; iar dacă nu pe atât, cel puțin pe potriva împrejurării. Însă El va veni în chip de stăpân, iar nu în chip de rob, nici așteptând poruncă, așa cum cred unii. Căci El suflă unde voiește, și în cei ce voiește, și când voiește, și cât voiește. În acest fel, așadar, e nevoie să fim noi însuflețiți de Duhul și în gândire, și în vorbire.

Duhul Sfânt a ființat dintotdeauna, și ființează, și va ființa, nici început având și nici sfârșit, ci veșnic cu Tatăl și cu Fiul este unit și împreună-socotit; căci niciodată nu trebuie să lipsească fie Fiul din Tatăl, fie Duhul din Fiul. Pentru că altfel Dumnezeirea ar fi fost fără slavă în măreția ei, dacă din căință ar fi venit apoi la plinirea desăvârșirii. Duhul Sfânt a fost întotdeauna [veșnic], Cel dintru care se împărtășesc făpturile, iar nu care primește împărtășire [din altul]; Cel ce desăvârșește, iar nu cel ce este desăvârșit [prin altul]; Cel ce sfințește, iar nu cel sfințit; Cel ce îndumnezeiește, iar nu cel îndumnezeit; veșnic același fiind, față de Sine și față de Cei cu care este împreună-așezat; nevăzut, mai presus de timp, necuprins, neschimbat, fără calitate, fără cantitate, fără formă, de nepipăit, cu mișcare în Sine, în veșnică mișcare, slobod, cu putere în sine, atotputernic (chiar dacă toate cele ale Duhului, precum și toate cele ale Unuia-Născut, se referă și la Întâia Pricină); viață și de-viață-făcător; lumină și de-lumină-dăruitor; în sine bun și izvorul bunătații; Duh drept, stăpânitor, domnesc, Cel trimis, deosebitor, Cel ce pe oameni și-i face Siesi temple, Povățuitor, Cel ce lucrează potrivit voii Sale, Împărțitorul harismelor, Duhul înfierii, adevărului, înțelepciunii, priceperii, cunoașterii, evlaviei, sfatului, tăriei, temerii de Dumnezeu, lucruri care au fost înșirate în fața acelora; prin El este cunoscut Tatăl și Fiul este slăvit, și doar prin El este cunoscută singura învățătură de creдинță, singurul cult, singura închinare, singura putere, singura desăvârșire, singura sfințire. Și pentru care pricină să mai lungim vorba? Toate cele pe care le are Tatăl sunt și ale Fiului, în afara nenașterii. Toate cele pe care le are Fiul sunt și ale Duhului, în afara nașterii. Însă toate aceste numiri potrivite cuvântului nostru nu împart ființarea dumnezeiască, ci sunt deosebiri cu privire la ființarea dumnezeiască.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii**

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

Avortul- partea II

„Soția mea a văzut copilul și i s-a zdrobit inima. Copilul era negru și ars, iar toată pielea de pe față îi era jupuită” a spus plângând soțul. „Aceasta este o viață pe care acest copil nu a putut să o vadă și să-și deschidă ochii frumoși asupra ei”.

Un articol recent din cotidianul USA Today a povestit despre oroarea trăită de o femeie de 31 de ani din China, Pan Chunyan, care a fost forțată să avorteze.

Singurul motiv al faptului că noi știm de acest măcel, este explozia rețelelor sociale în țara comunistă.

Pan era însărcinată în 8 luni cu cel de-al treilea copil, ceea ce încalcă legea absurdă a Chinei. Așa că i s-a spus că își poate păstra copilul numai dacă va plăti amenda de 8640 de dolari.

Soțul ei avea posibilitatea să strângă acești bani, însă datorită unor circumstanțe nefericite, nu a reușit la timp. Pan a fost luată cu duba de la piață unde își făcea cumpărăturile, dusă într-un spital și injectată cu un fluid care a ucis copilul de 8 luni.

„Soția mea a văzut copilul și i s-a zdrobit inima. Copilul era negru și ars, iar toată pielea de pe față îi era jupuită” a spus plângând soțul. „Aceasta este o viață pe care acest copil nu a putut să o vadă și să-și deschidă ochii frumoși asupra ei”.

Conform estimărilor în fiecare an 13 milioane de copii sunt uciși cu cruzime în China. Este înfiorător, nu-i așa?

Desigur unii ar spune că este o mare diferență între avorturile forțate din China și avorturile voluntare din

Statele Unite sau din Europa, de la noi. Da, este mare diferență între 13 milioane de avorturi în China și 1 milion în America. Sau oare e mare diferență?

În ciuda aparentelor diferențe, copilul nu este consultat și moartea survine la fel de crud.

Faptul că un copil nu este dorit de stat și ucis cu sânge rece de o lege criminală nu este mult mai grav decât faptul că un copil nu este dorit de către părinți și ucis în același fel. Diferența de civilizație este doar aparentă. Avem de-a face cu aceeași barbarie fără seamăn, în care un copil cu suflet nemuritor, unic în univers, o entitate separată, cu vocație și valoare infinită, este omorât fără să se poată apăra, fără proces, fără vină, doar pentru a încuraja industria erotică și pandemia desfrânării.

Avortul, oricât de mascat ar fi de felurite eufemisme, rațiuni electivă, formule edulcorante, contexte și pretexte, rămâne cea mai îngrozitoare crimă din istoria umanității, o crimă care înfioară de durere cerurile și pogoară asupra pământului înstrăinarea și moartea veșnică.

Libertatea de a te desfrâna, pandemia erogenă, industria pornografică, rațiunile civilizației de fațadă, cultura morții eufemizate, nu pot să explice niciodată de ce un copil care are o viață de trăit pe pământ și una veșnică în ceruri, este tăiat în bucăți, sau ars sau otrăvit, doar pentru că mama sa, purtătoare a lui în pânțele, dar un alt om, decide acest lucru.

Într-o societate unde sute de mii de femei nu pot avea copii deși își doresc, copii nedoriți ar trebui să fie născuți, și trimiși la adevărații părinți, adică la cei care îi iubesc, nu la născătorii fizici, care regretă viața ce se naște și refuză viața veșnică.

(Pr. Ioan Valentin Istrati: „Cea mai îngrozitoare crimă a istoriei”)

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii**

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gesu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr. 15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

-Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

-Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

-de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

-Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* După Sfânta Liturghie din 03 februarie 2013, sărbătorirea hramului va avea loc la un restaurant. Cei ce se vor înscrie vor achita un acout de 10 € pentru locul ocupat. Data limită de înscriere 30 Ian 2013.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDĂMNĂȚI LA MOARTE.

DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTULUI
ESTE MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL
EFREM SIRUL

SLĂVĂ LA DUMNEZEV PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
 Anul 2 N° 3 20.01.2013- La Duminica a XXIX=a după Rusalii

N° 3 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit